

Minnen och historia knyts ihop på promenad med Oblivia

9 september 2025 21:08

Åskådarens, stadens och performancegruppen Oblivias respektive minnen flätas ihop under promenadföreställningen En tidsresa. Slutresultatet är en underfundig, drömsk och lite melankolisk helhet.

Otto Ekman
Text

Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

När performancegruppen Oblivia fyller 25 år firar de med en promenadföreställning till platser där de har uppfört pjäser under det senaste kvartssekl.

Bild: Saara Autere

Teater

Oblivia: En tidsresa

Av och med: Annika Tudeer, Timo Fredriksson

Premiär 8.9.

Deltagarna har välsignats med perfekt väder när performancegruppen Oblivias promenadföreställning *En tidsresa* har premiär. Men den inleds inte i den milda septembersolen, utan under Spårvagnsmuséets skuggiga valv. Där uppförde gruppen för ett kvarts sekel sedan sitt första verk, *Att tänka på flygning*. Här börjar en tidsresa där **Annika Tudeer** och **Timo Fredriksson** inte bara för in oss i sina och Oblivias gemensamma minnen, utan också inbjuder oss att reflektera över och dela med oss av våra personliga minnen.

Inledningen, där Fredriksson plötsligt tittar fram ur en av museets hästdragna retrospårvagnar iförd en **Groucho Marx**-aktig mustasch och försedd med lösnäsa, är typisk för gruppens underfundiga humor. Men ett stillsamt stråk av allvar närvarar också: ett återkommande element i föreställningen är hyllningar till samarbetspartners och vänner som inte längre lever i dag.

Även om spårvagnar inte kommer att spela någon framträdande roll under den kompakta promenaden som för oss genom Tölös parkområden, så är det ett lyckat drag att inleda vandringen inne i ett museum. Den lite andaktsfulla, bakåtblickande atmosfären försätter en i helt rätt stämning, men fungerar samtidigt också som en effektiv kontrast då det plötsligt är dags att lämna de dunkla salarna och bege oss ut i solljuset.

Också en aldrig så vacker och värmande septembersol har ofrånkomligt något melankoliskt över sig i sitt outtalade löfte om annalkande höstmörker. Den säregna blandningen av skir, idyllisk lätthet med ett diffust stråk av sorg och saknad skapar en stämning som fungerar ypperligt som fond då vi inleder vår vandring, vänligt ombedda att iaktta våra skiftande omgivningar i tystnad.

Vår första anhalt blir Vinterträdgården, som också den en gång utgjort skådeplatsen för ett tidigare Oblivia-verk: *Abborrens dilemma*. Men de geometriska rabatterna och häckarna som inramas av utsikten mot

Tölövikén fungerar också som en inbjudan, verbaliserad av Fredriksson, för oss att fundera på tidens och rummets perspektiv.

Den lite andaktsfulla, bakåtblickande atmosfären försätter en i helt rätt stämning, men fungerar samtidigt också som en effektiv kontrast

Förfriskningspausen sker på Blåa Villans kafé vid en glittrande Tölövik, och sedan är det dags att sakta fortsätta mot vår slutdestination. När vi vandrar genom Tölöviksparken bryter vi vår tystnad, och uppmanas att reflektera över våra egna minnen kring platsen och hur den har förändrats, kanske dela med oss av något som uppenbarar sig.

Själv har jag gått hela min grundskola i Tölö och således haft platsen som självklart revir under praktiskt taget hela den självständiga delen av min barndom och kunnat observera dess förändring ingående. Trots att jag nog märker av att jag tillhör en yngre generation än majoriteten av publiken, känns det ändå som att jag också kan bidra till diskussionen.

När vi når vårt mål knyts Oblivias historiska tråd ihop med den bredare väv som utgör staden Helsingfors lokal- och kulturhistoria. Plötsligt står vi nämligen vid den, i dag oigenkännliga, plats där VR:s legendariska magasin en gång stått. Också här har Oblivia uppträtt, med en pjäs av **Samuel Beckett** som också får fungera som det avslutande kapitlet då Tudeer och Fredriksson framför ett utdrag ur pjäsen. Det här sker på precis samma plats där de en gång uppfört den inne i magasinsbyggnaden.

Summan blir en lågmält effektiv, reflekterande helhet som inspirerar mig att se min stad och min historia i den på ett nytt sätt, utan att fastna i nostalgin. Sällan mår man direkt dåligt av en promenad i vackert väder, men i sällskap med Oblivia blir det en upplevelse som följer med en.